

Příprava na svaté přijímání – Co znamená, že jsme věřící?

Děti, co myslíte, že znamená, když se řekne že jsme věřící katoličtí křesťané?

Jsme věřící katolíci, protože věříme, že je tu mezi námi Pán Ježíš v Nejsvětější Svátosti.

První křesťané nepouštěli na mši svatou hned tak každého. Věděli, že to je největší tajemství na světě. Kdo chtěl být na mši svaté, musel se nejprve důkladně připravit a taková příprava trvala někdy i řadu roků. My jí říkáme katechumenát. Potom byl ten člověk pokřtěný a až po křtu mohl přistoupit ke , slavení mše svaté.

Proč to bylo tak přísné?

Při mši svaté totiž mezi nás přichází Pán Ježíš. Před dvěma tisíci roky vzal chléb a víno a řekl: Toto je mé tělo, to je má krev, to konejte na mou památku. A my věříme, že když kněz tato slova opakuje, tak se chléb a víno skutečně stávají tělem a krví Pána Ježíše.

Jak se to pozná, když to není na první pohled vidět?

Když dáme do vody bílý sirup, ten se rozpustí, ale my žádnou změnu nevidíme. Až když se napijeme, naše chuť pozná rozdíl.

Podobně i u chleba při mši svaté. Na pohled se nic neděje, ale ve chvíli, kdy se naučíme modlit, když přijmeme Ježíše v Nejsvětější Svátosti, naše duše pozná rozdíl. Kdo přijímá Ježíše jako vzácného hosta a s úctou s ním mluví v modlitbě o všem co prožívá, zjistí, že získal mimořádného přítele.

Když se nás dotkne cizí člověk, může nám to být i nepříjemné, ale když se nás dotkne maminka a pohladí nás, je nám to příjemné, protože ji známe a máme ji rádi. Podobně je tomu i s Ježíšem v Eucharistii. Kdo Ježíše nezná, tomu svaté přijímání nic neřekne, kdo ale Ježíše zná, kdo ví, že přebývá ve proměněné hostii, ten má ze setkání s ním radost a veliký užitek.

Věřit, že je Ježíš tajemně přítomný v kousku proměněného chleba znamená chovat se k němu s úctou a mluvit s ním, jako by tu stál před námi.

Někomu to připadá podivné, mluvit s kouskem chleba, ale je to podobné jako telefonování. **Kdo se naučí telefonovat, může mluvit s kýmkoli na světě.** A u lepších telefonů, můžeme dokonce toho druhého člověka vidět. **Kdo se naučí modlit, může ve svatém přijímání mluvit s živým Bohem.** A kdo se naučí adorovat - modlit se v tichu před vystavenou Nejsvětější Svátostí či svatostánkem, může ve Svaté hostii vnímat Ježíšovu přítomnost.

S vírou se člověk nerodí. Věřit se učíme celý život. Říkáme, že ve víře rosteme. Přijdeme do kostela, podíváme se na svatostánek, pomyslíme na to, že je tu Pán Ježíš a začneme mu děkovat a prosit ho. To je skutek naší víry. A odměnou nám je, že po nějaké době zjistíme, že je nám s Ježíšem v kostele dobře, že nám v životě pomáhá, že nám v modlitbě odpovídá. To pak naši víru posiluje a ona roste.

Jednou jsem se setkal s 80ti letým knězem. Chtěl jsem, aby měl při mši kázání, ale on to odmítl, že se na to necítí. Tak jsem se podivil. Takový starý kněz a že by se styděl? Ale on mi na to řekl, že je novoknězem. Přijal svěcení až v osmdesáti letech. A vyprávěl mi jak se to stalo.

Jako malý chlapec přišel o tátu. Jeho maminka byla chudá vdova a bydleli u nějakého sedláka. A ten chtěl, aby si to bydlení náležitě odpracovali. A tak musel tento chlapec jako malý vyjet na pole s koněm a vyorávat brambory. Jenže kůň se něčeho lekl, škulbl sebou a místo, aby brambory vyoral, tak je podupal a zaoral. Jak to sedlák viděl, rozzlobil se a chlapce zbil bičem. Ten přišel s nářkem domů. Povykládal mamince co se stalo a čekal zastání. Ale maminka mu řekla, se nedá nic dělat, že to musí nějak vydržet. A v tu chvíli byl ten chlapec úplně zoufalý. Neměl nikoho, kdo by mu na světě pomohl. A jak šel ráno nešťastný kolem kostela do školy, zastavil se chvíli u dveří a řekl o svém trápení Ježíšovy ve svatostánku. Když se po vyučování vracel za sedlákem, zase se stavitel v kostele a prosil Ježíše o pomoc a ochranu. A když vycházel z kostela, naplnil ho Ježíš pokojem a nadějí. Pomáhal mu v jeho těžkém životě. A tak se stali těmi nejlepšími přáteli. Když vyrostl, chtěl se chlapec stát knězem, ale přišli nacisti a překazili mu to. Po válce přišli komunisti a zase mu nedovolili studovat. Tak se oženil. Prožil se svou ženou krásný život a když mu umřela, přišel za ním biskup a zeptal se ho, jestli by se nechal vysvětit na kněze, aby sloužil starým lidem. Tu mu tento muž řekl: „Už od dětství je Ježíš můj nejlepší přítel, bude mi velikou ctí a radostí mu sloužit. A v osmdesáti letech přijal kněžské svěcení.

A všechno to začalo tím, že jako malý chlapec s vírou přišel před svatostánek a obrátil se na Ježíše s prosbou o pomoc.

Milé děti, milí rodiče. I vy máte obrovskou příležitost objevit, že Ježíš je mezi námi. Že je živý a chce nám pomáhat. Aby se tak mohlo stát potřebuje od nás ten první krok víry. Naši víru, úctu a modlitbu. obraťte se k němu a začněte s ním hovořit. Možná se napoprvé nic zvláštního nestane, ale když vytrváte, jednoho dne přijde ta krásná chvíle, kdy pocítíte jeho blízkost a lásku. Moc vám přeji, aby se tak stalo co nejdříve. Amen.